

המד'נה הכולה הסתכלה או הקשיבה למישחה הגורלי - כדורסלן מכבי למסביר מדוע

הגביע לא שלנו

טלקים היה פשוט נכון יותר מאשר שלנו. לפני המשחקים על הגביע הבטיחו לנו ראשי מכבי שאם נגיע לגמר, נקבל פרס גדול. הגענו לגמר ואני מקווה שלמרות שלא השגנו את הגביע — לא ישכחו ראשי מכבי והאוהדים שלנו ששיחקנו לראשונה בתולדות הכדורסל בישראל בגמר הגביע האירופי

לוחצת על כל המיגרש וניצחנו, לכן, כי סיום 32 הפרש. אני יודע שקל לדבר אחרי המשחק. אני גם לא יודע, כמובן, אם היינו מנצחים לו שיחקנו בשיטת השמירה האישית-הלוחצת. אבל עובדה ששמירת השטח שלנו לא היתה יעילה נגד כדורסלני איניס, שהם גבוהים כולם, ונוסף לכך היו להם שני קלעים מצויינים מבחור.

רעש שעשו כאן לפני המשחק, הי בעיות שהיו עם הכרטיסים, זה השפיע מאוד על השחקנים שלנו. אני לא מתרגש אף פעם, אבל היו כאלה שמשמש רעדו, שחשבו שגורל המדינה נתון בידיים שלהם, ושוה לא סתם משחק כדורסל. זה, כמובן, גם משפיע.

האיטלקים דיברו אמנם לפני המשחק שהם לא יוקחים אותו יותר מדי ברצינות, ושוה רק סתם משחק בשבילם. אבל גם הם התרגשו, והיו דקות שהקהל עיצבן אותם מאוד. אחרי המשחק אכלנו איתם עוד ארוחת ערב, והם לא הפסיקו לשיר, ואחרי זה הם הלכו למועדון לילה בתל-אביב. אנחנו לא סוף-סוף הגביע היה שלהם.

במשחק בהאראזה, האיטלקי ויטורי נתן לי מכה בפנים, ושחקן אחר שלהם ירק לי בפרצוף. את זה האחרון אני עוד זוכר מי אלפיות אירופה האחרונה במוסקבה. לפני שעלינו למגרש ביד-אליהו עשיתי לו תנועה עם הראש שניפגש על המיגרש, ואני ויטורי ניגש אלי, אמר לי שלאיטלקים יש מזג סורי ער ושהוא מקווה שהמשחק יהיה ספורטיבי, מה יכולתי לעשות? לחצנו ידיים.

גם עם השופט היתה לי פגישה. השופט היווני קונסטאנטין דימו ואני כבר מכירים הרבה זמן. הוא שפט באליפות אירופה וגם פה בארץ הוא שפט לנו כבר כמה משחקים. הוא שרק לי לעבירה החמישית, שבגללה הייתי צריך לעזוב את המשחק.

זה אפילו לא היה בסביבה של פאול, ולא חלמתי בכלל על זה שהוא ישרוק. אחרי המשחק הוא ניגש אלי, אמר לי שהוא מציע טער מאוד, שהוא כמעט בטוח שלא עשיתי פאול, אבל שהייתי בסיבוב אל הכדור וש-האמריקאי-האיטלקי סטאן מקגוני, איתו התנגשתי, עמד ליפול. לכן שרק אינסטינקטיבי בית לפאול נגדי.

זה תירוץ מצויין בשביל שופט, הוא גם דופק אותך וגם לוחץ לך את היד בסוף הימשחק.

באים אלי בטענות שהחמצתי סל גר רלי כשהובלנו תשע הפרש. יש לי לזה שתי תשובות. קודם כל גם אם הייתי קולע, זה עוד לא בטוח שהיינו מנצחים. שנית, גם אם החמצתי, אז מה? ירד ההפרש ל-7 נקודות. אבל לא רק אני אשם בזה שהאיטלקים מחקו את ההפרש לגמרי.

אני חושב שמי שניצח לאיניס את הימשחק היה ויטורי. הוא גם קלע מצויין וגם היה היחיד שמסר כדורים מדויקים לענק שלהם (2.10 מטר) בובונה, שקלע 15 נקודות.

אנחנו שיחקנו מהר מדי ובפזיזות בדקות גורליות. אני מצטער שאיכזבנו את הקהל שלנו, את אלה שהיו בפנים ואת אלה שהיו בחוץ. אני גם יכול להבין את אלה שזרקו בקבוקים למיגרש, בכלל, זה לא מעשה יוצא דופן במשחקי כדורסל. בסאלוניקי, כשישחקנו נגד אריס, זרקו כל המשחק מאות בקבוקים למגרש.

הפסדנו את הגביע לא בגלל הבקבוקים או בגלל הקהל. הכדורסל של השחקנים האירופיים

מגיעים בכלל לשחק בגמר הגביע. הוא שחקן נפלא ותענוג לשחק לצידו, אלא שאיניס היתה חזקה מכדי שהוא יוכל לנצח אותה לבד. המצב הזה, שהוא היה למעשה היחיד בהתקפה, ושלושה שחקנים, שהיו לצידו, היו מנוטרלים, הרס את ההתקפה שלנו. היסיוני הגדול שלנו במשחק הזה היה אם היינו מסתכנים. במקום זאת הלכנו על

בתום המחצית הראשונה של המש חק חשבתי שאנחנו יכולים עוד לנצח בהפרש של יותר מעשר נקודות ולזכות בגביע. גם במחצית השנייה, כשהובלנו כבר בהפרש של תשע נקודות, נגד איניס-ואראזה, האמנתי שיקרה הנס וננצח. אבל יותר מאוחר ראיתי שזה אבוד, ושהגביע יסע לי איטליה.

אני יודע, שיש רבים החושבים שאם הי תוצאה בסיום היתה שוויון והמשחק היה מוארך בהתאם לחוקה בחמש דקות נוספות, היה לנו סיכוי לנצח ביתרון גדול. אלה מחשבות סרק. היינו כבר מאוד עייפים ביסוף. תני כהרמיץ, גבי נוימרק, אני יושבו כבר בחוץ עם חמש עבירות. יכול להיות שאיניס-ואראזה בהארכה היתה אפילו מצליחה לזכות במשחק.

לכל אלה שמתאבלים על זה שלא לקחנו את גביע אירופה לקבוצת-מחזיקות-גביע אני רוצה להזכיר שאיניס היא קבוצה מצויינת, עם שחקנים מצויינים, ושמכבי תל-אביב בכל זאת שיחקה בגמר וניצחה אותה 67:68.

לפני המשחק האמנתי, שנוכל לנצח בהפרש גדול מזה בו הפסדנו בוואראזה שליד מילאנו (67:77). אבל כאן קרה דבר משונה: אנחנו שיחקנו ביד-אליהו יותר גרוע מאשר בוואראזה, והאיטלקים שיחקו כאן יותר טוב מאשר שם. בוויק מצב הפוך מזה שהיה דרוש כדי להשיג את הגביע.

מאו שטל ברודי בא למכבי תל-אביב. אנחנו משחקים בצורה מיוחדת במינה. כשי מתקיפים, ארבעה שחקנים בדרך-כלל, נמסר כל כדור לסל. יש לשיטה הוואת מעלות וחסרונות. כשטל מבריק — זה מצויין. בימשחק ביום החמישי האחרון הוא לא הביריק. אין לי ספק בכך שולוא טל לא היינו

מאת

חיים

שטרקאן

בטוח. זכינו לכן אמנם במשחק, אבל הפסדנו את הגביע. שיחקנו בשיטת ההגנה האזורית. כלומר: שמרנו על שטח ולא על השחקנים היריבים אישית. לקראת הסיום עברנו לשמירה אישית, אבל אז כבר היינו עייפים מאוד וגם שמרנו אישית, ולא אישית-לוחצת על כל הימגרש.

במשחק נגד יובנטוד באדאלונה, ביד-אליהו, גם כן שמרנו במחצית הראשונה אורית והובלנו בהפסקה רק בהפרש של ארבע נקודות. בהפסקה אז, אמר תני שאם נשמור אישית-לוחצת זו תהיה לא רק שגייאה אלא התאכזרות. כשעלינו למיגרש, אמרתי לטל גו פרט, התחלנו לשמור אישית

הגבוה תנחום כהרמיץ נשאר במר בית שלבי המשחק קרוב מדי לסל האיטלקי, חסם אפשרויות פעולה לחבריו. משמאל: האיטלקי בובונה. מספר 10: שטרקאן.

בלי פרומסקיה גוררים השוטרים את מאות האוהדים השרופים של מכבי, שנשארו בפתח האיציטדיון ללא כרטיסים וניסו לפלט לעצמם דרך פנימה. רק הקרובים לצלחת מכבי הצליחו לרכוש את מרביתם של 5000 כרטיסי הכניסה לאיציטדיון הקטן ביד אליהו, שהוא הגדול ביותר במדינה.